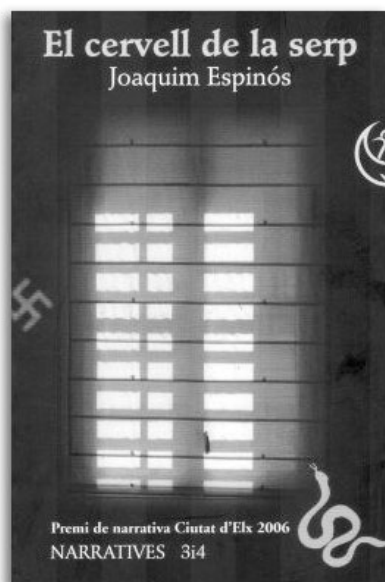

LLETRES

Betum de serp amb pijama

David Serrano

1. El cervell de la serp

Joaquim Espinós (Benilloba, 1962) publica *El cervell de la serp*, el darrer Premi de narrativa Antoni Bru Ciutat d'Elx, editat per "3 i 4".

Joaquim Espinós és professor de literatura catalana contemporània a la Universitat d'Alacant. Ha publicat diversos estudis sobre literatura catalana de postguerra i compta amb un gran bagatge en els camps de la poesia i de la narrativa. És autor de *La devastació violeta* (Premi Enric Valor, 1991) o *Ombres al riu* (1995).

El protagonista de la novel·la és l'Andreu Gomis, un detectiu al més pur estil de Raimond Chandler. Espinós, que té bona cura a travar les relacions entre la galeria de personatges que protagonitzen l'obra, s'immergeix amb extrema habilitat en el complex entramat dels grups neonazis del País Valencià. La intriga, ben dosificada, i amb un "in crescendo" intens i angoixant, ens du vers un final sorprenent i colpidor.

Seguint l'estela del que havia fet Ferran Torrent amb València, Espinós converteix la seva estimada Alacant en veritable protagonista de la novel·la. Fosca, enigmàtica però càlida alhora, la ciutat acull els neguits, les infidelitats i les passions d'uns personatges plens de matisos i una humanitat a flor de pell. Una visió singular de la novel·la negra clàssica

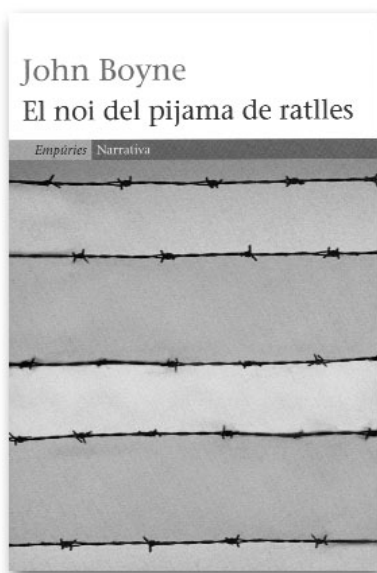
2. El noi del pijama de ratlles

John Boyne (Dublín, 1971) publica *El noi amb el pijama de ratlles* (Empúries), probablement l'aportació més inquietant al món de la ficció de l'holocaust des de *Sense destí*, d'Imre Kertész.

John Boyne és autor de quatre novel·les més, encara per traduir, i ha aconseguit un èxit espectacular arran de la publicació d'aquesta novel·la, traduïda a 21 idiomes, que ha comptat amb el reconeixement de la crítica i de la qual se'n prepara ja una pel·lícula.

Novel·la de formació amb un protagonista que té només 9 anys, en Bruno, Boyne juga amb precisió i bon gust a manegar els fils de la història recent dels camps nazis en forma de faula. L'autor utilitza el punt de vista infantil com un parany al lector per presentar-ne el seu revers, i és que Bruno també ha de renunciar a la seva llar i n'ha de marxar a contracor, com en la literatura jueva, però no per ser-ne una víctima inicialment, sinó perquè és el fill d'un alt càrrec de les SS que ha de deixar Berlín per dirigir el camp d'Auschwitz.

El camí d'aprenentatge de Bruno va de la mà de l'amistat que trava amb un noi jueu que viu a l'altre costat de l'estranya filferada, amb qui comparteix aficions i fins i tots semblances físiques. El tràgic ensenyament moral del seu final esdevé una reflexió sobre la fragilitat de l'existència i l'absurditat dels límits pel respecte a la diferència. Una manera diferent d'acostar-nos al fenomen de l'Holocaust en una novel·la intrigant i emotiva.

3. Betum

Enric Virgili (Barcelona, 1965) debuta en el camp de la novel·la amb *Betum* (Empúries), una obra delirant en què realitat, somni i imaginació es fonen sota l'aparença del treball arbitrari propi de la poesia.

Virgili és autor dels poemaris *Mamut*, guanyador del Premi Sant Cugat el 2004, i de *Peu de Rei* (2006), i en la seva estrena en el món de la ficció ens proposa un repte per aquests dies de canícula: entendre el llibre com un procés de recerca de sentit. Perquè no es tracta d'una obra senzilla malgrat la seva brevetat, sinó que implica el lector en el camí que ha de fer acompanyant el seu protagonista, un personatge que es mou i alhora es perd en els camins que van de la realitat a un món oníric més propi d'una ingesta psicotròpica.

La forma hiperbòlica que pren, amb regust del Francesc Trabal de *L'home que es va perdre*, configura un món insistentment sòrdid, claustrofòbic, ple de violència mòrbida, que embolcalla el protagonista fins que aconsegueix que aquest es dilueixi en una maregassa de lèxic tan allunyat de la realitat com ell mateix. Per als amants de les lectures que no ajuden a fer la migdiada sinó, al contrari, a desvetllar de manera desconcertant. ●

Ramon Ribera Llobet. Obra sardanista de Lluís Subirana

Ramon Ribera i Llobet va néixer a Sabadell el 7 de setembre de 1882 i hi va morir el 2 de febrer de 1957. Escriptor, poeta i periodista va col·laborar al diari local *Acció catalana*, a la *Gazeta del Vallés* i al *Diari de Sabadell*. També va dirigir la revista *Teatralia* on hi va publicar diversos poemes i articles. El 1933 es va incorporar al diari *La Ciutat*. Després de la Guerra Civil va ser redactor en cap del diari *Tribuna* i, més tard, va col·laborar regularment al diari *Sabadell* redactant les cròniques teatrals i publicant alguns suplementos sobre la història del teatre sabadellenc. Va escriure obres de teatre i com a poeta va publicar alguns reculls i va obtenir diversos premis.

Ramon Ribera, conjuntament amb Joan Serracant, va escriure la lletra d'una de les sardanes més famoses i populars de Vicenç Bou *Llevantina*. En solitari és autor de la lletra de la popularíssima *Maria de les trenes* de Josep Saderra i d'una versió de *Bona festa* de Josep Vicens "Xaxu". Va col·laborar amb el mestre Cassià Casademont amb títols com *La mare*, *A la font de la salut*, *El meu cor és un ocell* i la cançó sardana *Mestre Jordi, el ferrer de tall*. Amb Narcís Paulís van fer la sardana *Les noies de Sabadell*.

Aquest nou llibre de Lluís Subirana explica la història de la versió cantada de cada una d'aquestes sardanes, i d'altres no tan conegudes, quan, on i en quines circumstàncies van ser estrenades i reproduïx la lletra tal com va ser escrita pel seu autor Ramon Ribera. També vol ser un homenatge a la seva memòria en el 50 aniversari de la seva mort i una manera de reivindicar el conjunt de la seva obra literària i teatral injustament silenciada. ●

Interiors

"tot un estil"

MOBLE DISSENY I DECORACIÓ

Sant Cugat, 11 - SABADELL